

عنوان مقاله:

تنگنای الفاظ و عبارات: بررسی مساله بیانناپذیری تجارب عرفانی از دیدگاه عینالقضات همدانی

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

مهدی بیلاقی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی گرایش ادبیات عرفانی دانشگاه فردوسی مشهد

الهام فرزام - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه مازندران

خلاصه مقاله:

در گزارشات عرفانی عارفان در سنن مختلف، همواره به عباراتی بر میخوریم که بیان میدارد از آنچه در حین تجارب عرفانی، بر آنها گذشته است هیچ عبارت و نشان نتوان داد این ویژگی چنان دامنه فراگیری دارد که برخی عرفانیپژوهان آن را تحت عنوان اصل بیانناپذیری، از ویژگیهای بنیادین عرفان قلمداد کردهاند. و در پی تحلیل و توجیه علل و عوامل حادث شدن آن برآمدهاند در این مقاله نخست، مهمترین پژوهشهای انجام شده درباره موضوع بیانناپذیری به اختصار گزارش میشود. سپس، گزارشات و نظریات عینالقضات همدانی به عنوان عارفی برجسته و صاحب دیدگاههای نظری و تحلیلی در عرفان اسلامی در موضوع مورد بحث، مطرح میگردد و در پایان، دیدگاههای ویلیام جیمز، استیس، کتز و پرواد فوت، به عنوان عرفانیپژوهان صاحبنظر در موضوع بیانناپذیری، با آراء عینالقضات مقایسه و نقد میگردد. بررسی دیدگاههای عینالقضات درباره بیانناپذیری، نشان میدهد که این حالت، از نظر او مطلق نیست، مشکل در عبارت نگنجیدن در اینجاست که معارف ادراکی، برای عقل بشر و الفاظ سر است و تنها با کمک الفاظ متشابه و رمز و استعاره و در صورت رخصت داشتن، میتوان به بیان آن پرداخت.

کلمات کلیدی:

عرفان، بیانناپذیری، عینالقضات، سر، تنگنای الفاظ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/582229>

